

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Cena številki 1 Din.

Poštšina plačana v gotovini.

E. BALKÁNYI D. LENDAVA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list.

Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črenšovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdeset letnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare.

Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Naše najvekše delo v tom leti.

Marijin L. je stopo v dvaindvajseto leto. Od svojega začetka pa zdaj je svoje čitatele pobūdjavao k lepomi krščanskomu življenju, jih tolažo, včio pa nagovarjao, naj z milodari pomagajo potrebnim, misijonom, zadnja jeta pa tūdi za Martinišče. Zdaj pa, gda prvokrat v tom leti stopa v vašo hižo, vam na prvaj strani včasno glasno kriči:

Dragi moji čitatelje i vsi verni Prekmurci! Vse vas zoven v imeni božem na edno jako veliko, krvavo potrebno i sveto delo. Či ljubite Boga, Marijo, svojo dušo, či ljubite svojo deco, svojo mladino, svojo domovino, či ščete meti zadosta gorečih duhovnikov na fari, či ščete pomagati poganom z novimi misijonari, či ščete meti domače uradnike, darūjte, pomagajte, podpirajte „**MARTINIŠČE**“. V tom leti se na vsakšo formo more to postaviti, liki penez ešče nega skoro nikaj. Zato pa na delo.

Či vsakša duša v Prekmurju da bar — **10 dinarov** — potem pride vkūp telko, ka se lejko začne. Da se pa lejko začne, to šumo moremo kak najprle vkūp spraviti. Naskori pridejo k vam, k vsakšoj hiži, določeni nabiratelje. Pripravite že zdaj tisti milodar. Kelko vas je pri hiži, od najvekšega do najmenšega, na vsakšega pride 10 Din. Oča naj devlejo vkūp za možke mati pa za ženske. Bogatejši naj dajo kaj več, ka či kakši sirmak nebi mogeo zadosta dati, določena šuma pride li vkūp. To ne nametavamo, nego v božem imeni lepo prosimo. Vsaki dar pa Marija naj vam vsem poplača!

VSEBINA :

Naročnikom !	Stran 1	Zlate jagode	9
Mladini Slovenske Krajine	1	Večne sv. meše	11
Božič naših prednikov	2	Sad mladinskih misijonov v Črenšovcih	12
Sad v našoj duši od radosti D. M.	4	Misli na novi svetek ali klečanje	13
Ime „Jezuš“ — naša najvekša sreča	6	Ka so gregorijanske meše	14
Navuki sv. Frančiška Saleškoga	7	K Svetoj Družini sam se pogodó	15
„Toga nemrem včiniti“	8	Glasi iz donja i sveta	15
Lujzekov šopek je najlepši	9		

Naročnikom!

Naročnikom, dobroj Marijinoj deci naznanjamo, da cena M. Lista na sküpní naslov ostane, kak je bila lani, najmre 10 Din. Na posamezni naslov je cena 15 Din. To pa zato, ar se M. List ne bo z Novinami razno pošilao, nego posebi po pošti, poštnina je pa draga. K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. Amerikanci k Marijinomi Listi dobijo Novine i kalendar za štiri dolare.

Gda Vam to naznanim, dragi naročniki, Vas prosim, širite M. List. Pridobite kem več novih naročnikov! Lepšega dela nej, kak Marijo častiti i po njej Boga odičiti. M. List pa dela to. Zato širite, je širite M. List! Kem bole ga razširite, tem bole odičite Boga, kem bole pa odičite Boga, tem vekša bo vaša dika v nebi. Zarazmite to dūšice. Marija naj Vas blagoslovi v tom novom leti.

Črensovci, 1925. 31. dec.

KLEKL JOŽEF, vp. bleb.
vrednik.

Mladini Slovenske Krajine.

Meseca septembra i novembra je mela mladina črensovske fare slavnost, ki je naš kraj nikdar neše vido. Septembra dečki, novembra dekle so slavile sveti misijon. Petdnevna pobožnost za dečke i dekle je velepomembna zgodovina našega kraja. Pomen toga dogodka neje v tom, ka se je pri sv. misijoni nad 500 dečkov i nad 600 dekleo črensovske fare zdignolo iz vrvenja vsakdenešnjega življenja, i se potopilo v globoko tihoto občevanja z dobrim Bogom, ki je to mladino i ščisto pa posveto, nego v tom, ka je z tem odprta pot našemi ljudstvi v novo življenje.

Mladina je cvet človečanskoga naroda. Posušen, črvivi cvet nikdar ne obrodi sada. Pokvarjena mladina je pokvarjen sad za človečanstvo. Ve sam Bog pravi v Sv. Pismi, ka mladenec z poti, na štero je stopo, niti kak starec ne odstopi. Mladino rešiti, pomeni zato človečanstvo rešiti, en del mladine rešiti, pomeni en del človečanstva rešiti, mladino Slov. Krajine rešiti pomeni zato celo Slov. Krajino rešiti. Ja, celi naš kraj bo srečen, zadovolen blažen, bo v miri vživao v od Boga njemi dodeljenoj zemljici svoje skromno imanje.

Da ka je pogoj, ka je podlaga za blaženost človečega življenja? Mir z Bogom, mir z bližnjim, mir z samim seboj. Če mam mir z Bogom, dobim od njega blagoslov, blagoslovi mi,

kak pravi sam, moj vhod i izhod, to je začetek i konec vsega mojega delovanja, mojega celoga življenja. Mir z bližnjim mi prinese njegovo pomoč v vseh stiskah mojega življenja i še posebno obrambo Boga, ki je svojo vsegamogočno reč dao, ka vsako uslugo, vsako službo, štero bližnjemi skažemo, plača, kak da bi njemi samomi bila skažena. I mir z samim sevim porodi tisti mir, od šteroga Jezuš pravi, ka ga svet ne more dati.

Te trojni mir, to trajno zmago moramo razširiti v Slov. Krajini. V malih farah kak Nedela, Bedenek, Sebeštjan, ne mremo zahtevati, da bi mladina posebi mela dūhovne vaje, a vu vseh drugih farah bi mladina mogla posebi meti sv. misijon. Pri skupnom misijoni za celo farno je nemogoče se za mladino teliko brigati pri navukaj, kak če je te samo za njo. Pa tudi navadno je tak, ka starejši silijo pred mladinov k misijoni, mladina se pa tomi veseli, ar jo mlada krv vleče vkraj od vsega resnoga i jo prigible k lehkomi, — veselomi. Tak je povsod mladina. Z tem se mora računati. Mladina naj sama ma misijon. To nakeliko pripomore k dobromi opravljanji sv. misijona, nateliko tudi da mladini neko zadoščenje za zametavanje starejših, ki mladini nešče priznati tiste časti, tisto pravo kak njoj ide.

Kak bi se vršili pa ti misijoni? Za stroške se ide. Da bo menje stroškov, da bo več časa prihranjenoga, je najbolše nepretrgano držati misijon za dečke i dekcle. Prve tri dni dečki, druge tri dni dekcle, pol dni začetek, pol dni sklep i en tjedn se preporedi vsa mladina vu fari. To bi priporečao mladini Slov. Krajine i neizmerno me bo veselilo, če leto 1926. prinese bar ednoj fari mladinski sv. misijon. Srečna fara, ki bo te veseli glas poslala Marijinomi Listi.

Božič naših prednikov.

Božič! O kelko lepoga nam pove ta kratka reč? Minoli so božični svetki. Spomin na nje se pa nesme zbrisati v našem srci. Lepo peldo za to nam davlejo naši goreči predniki. Poglejmo si ništerne.

Sv. Jeronim je zapūsto bogato mesto Rim pa odišeo v Betlehem. Poleg mesteca Betlehema v pūščavi si je napravo malo streho. Tū je molo i goreče premišlavo neskončno lūbezen deteta Jezušeka, ki je zapūsto nebesa pa prišeo na te svet trpet za nas. Napravo si je tudi jaslice, da bi si tak bole živo predstavlo skrivnost vlovečenja. O, kak je svetnikovo srce gorelo pri tom! Kakšo sladkost je čūto, nam pove sam v pismih, štera je

pisao v Rim svojim prijatelom. Ta pisma so genola tudi več pobožnih duš, da so odšle iz Rima i živele v samoti blūzi Betlehema. Med temi so bile sv. Pavla, Evstahija i Marcela. Gda je prišla bogata Pavla k votlini Kristušovoga rojstva, je vsa skuznata djala: „O Gospod, kak sam si zaslužila, jaz nevredna, ka smem kūšnoti kraj, gde si se ti rodio? Dovoli mi, Gospod, naj vsikdar tū ostanem i se nikdar več ne ločim od toga svetoga kraja.“

Sv. Bernard je v predgi za Božič pun veselja pravo: „Začūo se je glas veselja v naših vūhah, glas radosti pa odrešenja v kučah grešnikov. Začūli smo tisto sladko, tolažljivo reč: odrešenje! Zato se radūjte, ve gore, odskakūjte, vi logovje od veselja pred licom Gospodovim. Prišeo je Bog! Čūjte nebesa, poslušaj o zemla! Vse stvari na zemli spevlite slavo Gospodi. Pred vsemi pa se veseli ti, o človek! Jezuš Kr. je rodjen i v Betlehemi! Či pri Gospodovom rojstvi premišlavlem Jezušovo osebo, nemrem zapopasti vzvišenosti njegovoga veličanstva. Či se oglednem na tiste, za štere je prišeo, trepečem pred njegovov mogočnostjov. Či premišlavlem, zakaj je prišeo, se mi odkrije neizmerna njegovoga lūbezen. Či se pitam kak je prišeo, morem spoznati povišanje človeče nature. Prišeo je Stvoriteo i Gospodar veselstva. Prišeo je k človeki, zavolo človeka, prišeo je kak človek. Prišeo je kak zdravnik k betežniki, kak rešiteo k vozniki, kak pot k zablodjenim, kak življenje k mrtvim. Ne je prišeo pogūblat, nego zveličat, odvezat i ne zavezat.“

Sv. Vincencij pripovedavle sledeče dogodbo: Neki pobožen trgovec je meo navado, ka je vsakše leto za Božič vzeo pod svojo streho iz kakše siromaške hiže edno dete, očo pa mater. Dobro jih je pogostio pa obdario. S tem je šteo počastiti bože Dete, Marijo i sv. Jožefa, ki so v Betlehemi ne najšli prenočišča i zato mogli iti v štalico, gde se je potem narodo Jezušek. Gda je te trgovec ležao na smitnoj posteli, se njemi prikáže sv. Družina i pravi: „Ar si ti nas telkokrat za Božič vzeo pod streho, boš zdaj na veke z nami v nebesah.“ Trgovec je nato merno zdihno svojo dušo.

Sv. Anton Padovanski je dostokrat cele vōre klečao i premišlavao skrivnost božega včlovečenja. V tom si je najraj predstavla pred oči maloga Jezuška. Bože detece njemi je pokazalo kak rado ma to pobožnost. Gda je sv. Anton po svojem misijonskom potūvanji po noči premišlavao to skrivnost, se njemi je Jezuš prikazao v podobi bliščečega deteta. Ravno je šo mimo Antonove sobe hižni gospodar. Jako se začūdi, gda vidi sobo v čūdovitoj svetlobi. Pogledne notri i vidi Antona klečečega, z bliš-

čobov obdanoga. Pred njim na knigi vidi lepo dete, štero se na Antona smeje pa ga boža. Anton je dete lübeznivo gledao pa je večkrat na srce pritisno. Zato vidimo sv. Antona, kak drži Jezuseka na rokah.

Boži Zveličar je zapüsto kraj večnoga bogastva i prišeo na svet kak siromaško detece. Pokazao je s tem siromakom, naj svoje pomenkanja radi prenašajo, bogatim pa, naj radi dajo od svojega drugim. Po Jezušovoj peldi je vnogo jezero lüdi zapüstilo vse pa se dalo v prostovolno siromaštvo. Med temi je kak lepa zvezda sv. Frančišek Asiški. Najraj je premišlavo od božega včlovečenja. Med božičnimi svetki je neprestano mislo na betlehemsko štalico, na pastire, angele, Marijo i sv. Jožefa. Pri tom je jokao iz zahvalnosti do Jezuš. L. 1223. je nakano napraviti malo votlino ali štalico, štera bi bila spodobna betlehemskej štalici. Pri tom njemi je pomagao neki pobožen mož po imeni Janoš. — Pred božičom njemi pravi Frančišek: „Janoš, či ščeš, ka mo letos slovesno obhajao god Gospodovoga rojstva, včini vse, ka ti zapovem. Teško čakam na te velki svetek. Rad bi gledao s svojimi očmi vse tisto siromaštvo, štero je najšeo Jezuš včasi gda je na svet prišo. Rad bi vido osla pa vola, kak eden pred drugoga silita, šteri bi bole segreo novorojeno Detece.“

Lüstvo je pomagalo. Na edno pečino so djali jaslice, prinesli slamo, prignali osla i vola. Vse je bilo gotovo. Tedaj so trümoma šli v „novi“ Betlehem. Najvekše veselje pa je pri tom meo sv. Frančišek.

Sad v našoj düši od radosti D. Marije i sv. Jožefa.

Naša zročitev, priprošnja, molitev za Matercerkev pa rodi tüdi drugo v rokaj D. Marije i sv. Jožefa. Mi njima zročimo svoje jakosti, dobra dela, da jih zdrüžita s svojimi, jih prekdata Jezušovomi presvetomi Srci, ne za sebe, ne, nego za druge, za grešnike, za naše sovražnike, šteri odürjavajo Gospoda i njegove vernike, ki preganjajo nas i edino naše zemelsko veselje, štero čütimo v službi presvetoga Srca. Mi pa vseedno molimo za nje, s sebe se spozabimo, kak Jezuš na križnom drevi i prosimo samo za odpüščenje našim preganjalcom. Ali je od toga vekša lübezen? Ali je to ne najvišje spunjavanje tiste zapovedi, štera predpišuje, naj Boga, naj svojega blišnjega i tüdi sovražnika lübiamo. I ka smo dosegnoh na te način? Jezušovi smo postanoh. „Vi ste moji prijatelje, či včinite, ka vam zapovem.“ (Jan. XV.

14.) „Što tūbi svojega bližnjega, je spuno postavo.“ (Rim. XIII. 8.) V lūbezni tak spunjavleno vsakšo zapoved po navuki Sv. pisma. Prijatelje Jezušovoga Srca smo postali i tak smo s svojov zročitvijov vredni, da poslūhne vse naše prošnje. „Či ostanete v meni, ostanete moje reči v vas, ka štete, prosite i da se vam.“ (Jan. XV. 7.) Dobimo ka prosimo. Jezušovo Srce bo potolaženo, svojim bantūvalcom da miloščo spreobrnenja. Dobre dūše, radūjmo se! S tem, da z D. Marijov i sv. Jožefom molimo, v najbolšem božem Srci najdemo vse milošče. Mi s svojov priprošnjov najmre ravno to želemo dosegnoti, za kaj se je to Srce dalo prebodnoti. To ščemo, da tista voda, štere jamo je špica skopala, postane krstna voda nekrščenih, dolikaplajoča presveta krv pa naj čisto opere grešnike i naj jih hrani za večno življenje. To prosimo, gda molimo za Matercerkev. To je žela Jezušovoga presvetoga Srca, ar so iz njega zrasle z vodov i krvjov tūdi te bože reči, šterih vrednost je večna: „Jaz sam zato prišeo, naj majo življenje, naj majo obilnejše življenje.“ (Jan. X. 10.) Miljoni grešnikov se spreobrnejo do konca sveta, a niti ednoga edinoga ne bo med njimi, šteromi jaz ne bi pripomagao k milosti življenja i šteroga večna blaženost moje ne bi vekšala. Moja zročitev najmre ta spravi vse, odked edino prihaja na dūše zveličavna milost Jezušovoga presvetoga Srca: v roke D. Marije, pod varstvo sv. Jožefa, čuvara Matercerkve. Stojezeri dobrih dūhovnikov bodo pelali v Gospodovo hižo nezračunani miljonski šereg svetih dūš, — šterih vsaka žela, vsakši pogled je razcvetenje rož popolne lūbezni, a na njihovih cvetnih lističaj se bo čtelo tūdi moje ime, tūdi meni lejko zahvalijo, da so ostali dobri dūhovniki, da so Kristuša verno kazali, da so nedužne občuvali v nedužnosti. D. Marija i sv. Jožef sta jih obdržala v Jezušovom Srci, šterima v tolažbo sam vse zročo.

S svojov zročitvov sam prišeo v Jezušovo Srce, njegov prijateo sam postao, moje molitvi je dužen poslūhnoti, ar to prosim od njega, ka on žele i tak, kak je njemi najbole po voli, po njegovoj deviškoj Materi i njegovom hraniteli. To je pa ešče ne zadosta. V najvejšoj stopnji, ober vse mere me je dužen poslūhnoti, ar je on tak obečao, šteroga *svedočenja je verno*. (Ps. 18. 8.) Moja molitev je mali gorski potoček, šteri se z dvema velkima vodama, s potokom jakosti D. Marije i sv. Jožefa združī i se tak vlije v brezkončno morje milosti, v presv. Jezušovo Srce, štero bo do konca sveta oživlalo Matercerkev. Ja do konca sveta obdrži to Srce Matercerkev po bl. Devici i njenom čuvari sv. Jožefi, ar je obečao, ka je peklenska vrata nigdar ne bodo premagala. Kak mamlivo višavo dosegne v to formo moja dūša.

Do konca sveta bo pomagala deviškoi Materi i deviškomi hraniteli oči v vzgajanji, oskrbūvanji cvetlic Materecerkve — svetnikov — i tak pozdigavala njūno d ko, nebesko blaženost. Medtem da nam navadnim ljūdem po smrti podeli samo eden tao od neskončne blaženosti, se bo po svedočenji cerkvenih vučenikov dika matere i čuvara, oče sv. Jožefa do konca sveta vekšala. Nedopovedljivo veselje mi pretresa prsi, mi prehaja deteče srce, da bom njidva diko s svojov zročitvov tūdi jaz vekšao do konca sveta. Glej, kam pridemo s svojov pobožnostjov. Kam nas pela častenje radosti sv. Drūžine. V najsv. Srce pridemo, če se z D. Marijov i sv. Jožefom veselimo i tū si takšo oblašt pridobimo, da si dūšno lepoto i i večno diko na vse mogoče forme lejko vekšamo. I kak nega nikoga, ki ne bi rad te blaženost večno vživao, tak naj nikoga nede, što bi se v dugovanji Materecerkve ne bi veselio z D. Marijov i sv. Jožefom. Častenje njidva radosti, prilastitev njidva lastnosti je najkračiša pot v Jezušovo Srce. Radūjmo se z njima! Blaženstva žejajoča dūša se naj nasrka njūnoga veselja. Veselimo se kak njeva, da bomo mogli meti Jezūša, da bomo lahko živeli za njega. On je večna radost, večna blaženost, večno zadovolstvo i mer. V šterom Srci on prebiva, tam je mir, ar On prehodi vse njegovo bistvo, ar na svojo pesem uglasbi njegove strūne veselja i ar njemi posodi svoje gledanje. Tū odnet je to, ka sta vživala D. Marija i sv. Jožef ne samo v bleščečen i svetlom sunci, nego tūdi v tmici vihernih oblakov, v nezmotenom miri, z melodičnim veseljom Njega, sladkoga Jezūša, večni mir, v njegovom smehljanji ravnotak, kak skuzah i nesta z menjšim veseljom obinjavala njegovoga križa, kak zibelnih jaslic.

Ime „Jezuš“ — naša najvekša sreča.

„Sladko ime Jezuš nam zbūjavle svete misli, napunjavle dūšo z lepimi občūtki, vtrdjava jakost, rodi dobra dela i čista nagnenja. Jedila nam ne dišijo, či nemajo tiste začimbe, štera je potrebna. Ime Jezuš je najprijetnejša začimba za našo dūšo. Či mate v roki pero, pišite ime Jezuš, ar či pišete knige i jaz ne najdem v njih imena Jezušovoga, so mi prazne i sūhe. Či govorite ali odgovarjate pa iz vaših vūst ne čūjem imena Jezuš, me ne genete, ne razveselite. Istinsko! Ime Jezušovo je mēd v naših vūstah, je svetlost v naših očeh i plamen v naših srcih.

To ime je zdravilo proti vsem dūševnim bolečinam. Či ste žalostni, spominjajte se Jezūša; izgovorite sveto ime „Jezuš“ i

oblaki v vašoj dūši se razkadajo, nebeski mir vam zasija. Či ste spadnoli v grehe i se v svojoj dvojnosti bojite smrti, zovte Jezušovo ime pa se vam zbūdi vūpanje na življenje. Nikša trdovratnost, nikša slabost, nikša mrzlota se nemre protistaviti tomi svetomi imeni. Nega tak trdoga srca, ka se nebi genolo i v skuze potopilo pri imeni J. Kristuša. Či vas obdajajo nevarnosti i bridkosti, zovte na pomoč ime Jezušovo i vaše zmote pobegnejo. Nikdar se je ešče ne zgodilo, ka bi što v svojoj stiski i nevoli zvaio na pomoč ime Jezušovo, pa nebi bio potolaženi. Ono nam je dano v zdravilo vseh naših nadlog, ono pomirjava, vtiša jezo, čemere, srde, hladi pekoče rane, gasi žejo lakomnosti po lūckom imanji, kroti naše grešno nagnenje i slabe žeje. "Tak nam pravi sv. Bernard. Mi pa k tomi ešče povemo: Zovmo radi Jezūša na pomoč tak v dūšnih kak v telovnih potrebščinah, nego vsikdar spoštljivo, spodobno. Druga boža zapoved nam pravi: Ne imenūj po nemarnom božega imena. Vnogi pa pri vsakšoj nepotrebnj priliki z nasmehom, v šali ali v čemerah zakričijo: Jezūš! To je ne dobro.

Navuki sv. Frančiška Saleškoga.

(god je 29. januara)

„Čida zajtra staneš i svoje molitvi opraviš, gda prideš od sv. meše ali od sv. obhajila pa začneš svoje delo, pazi, ka vsikdar začneš mirno, ne razburkano. Poglej svoje srce, či je krotko i merno. Či v pamet zemeš, ka je ne, je moreš pomiriti. Či pa zapaziš, ka je mirno, zahvali se zato Bogi pa skrbi, ka toga mira med svojimi vsakdenešnjimi deli ne zgūbiš.

Što večkrat je med ali drūge sladčice, tomi se kisila jed vidi telko kisilejša, bridka telko bridkejša. Takši človek tūdi nema rad močnih jedil. Tak je tūdi z dūšov. Či se ona večkrat zatopi v pobožne vaje, (kak n. pr. molitev, sv. meša, sv. obhajilo itd.) štere so za njo sladkost, njoj vsakdenešnja telovna dela postanejo neprijetna i se zgodi, ka vse dela z nepotrpežljivostjov. To je pa nevarno. Moreš v teh opravilih spoznati volo božo i vse lepo, mirno opravlati.

Zdehni večkrat k svojim nebeskomi zaročniki, najkrotkejšemi Jezūši, naj te obdrži v krotkosti, ka se boš znao ne samo z molitvov zdigavati v nebeske višine, kak krotek golobek, nego da boš tomi spodoben tūdi v domačoj gnjezdi, to je, pri svojem deli, pri ravnanji i zepovedavanji drūgim.

Bodimo krotki, smileni, ponizni proti vsem, najbolje proti domačim. Ne bodimo silni, nagli. Živmo v potrpežljivosti eden z drugim. Či ščemo, ka do drugi prenašali naše falinge, mi moremo prenašati tudi njihve. Pazmo dobro, ka nam srce ne zbegne. „Oh — zdihavle David — moje srce me je zapustilo.“ (Ps. 30, 13). Naše srce nas pa nigdar nede zapustilo, či je mi ne zapustimo. Držmo je vsikdar mirno, tak de Jezuš Kristuš vsikdar v njem.“

„Toga nemrem včiniti.“

Dne 31. avgusta l. 1844. se je žena portugalskoga poslanika štela pelati iz Turina v Kieri. Bila je goreča katoličanka. V strahi, da se njoj med potjov nebi kaj pripetilo, se je prle napotila k spovedi. Stopi v cerkev sv. Frančiška As. Pri spovednici vidi dühovnika, ki je pobožno molo. Bio je to Don Bosko. Eden ovoga sta ne poznala. Gospa lepo opravi svojo spoved. Za pokoro je dobila to, naj da v dober namen kakši milodar.

„Oča dühovni, toga nemrem včiniti,“ odgovori gospa.

Kak to? Vi toga nemrete včiniti? Zakaj vam je pa Bog dao telko bogastva. Ona je deleč iz Portugalskoga, je ne dugo v Turini pa je nikomi ne pripovedavala od svojega bogastva. Tak si je mislila i znova pravila Don Boski, ka takše pokore nemre sprejeti.

„Či pa toga neščete včiniti,“ njoj pravi Don Bosko „potem pa zdehnite trikrat k angeli čuvari i ga proste, naj vas občuva nesreče pri dnešnjoj vožnji.“

Znova se njoj je čüdno vidilo, kak mladi dühovnik zna od njene vožnje. Prišedši domo, se je s celov familijov priporočila angeli čuvari. Potem se z deklov pa hčerkov odpela na kočiji proti Kieri. Komaj so bili dva kilometra od Turina, pa se splašijo konji. Kočiš se je zaman mantrao, da bi konje stavo. Kočija se je prevrgla, kočiš je spadno doli, konja sta pa naprej divjala. Gospa je prestrašena zvala na pomoč angela čuvara. In resan, konja se stavita. Gospa, dekla pa hčerka so žive pa zdrave prišle iz kočij. Včasi se je spomnila, ka njoj je spovednik povedao. Žao njoj je bilo, ka je ne štela zvršiti prve pokore. Šla je Don Boski pa se vpisala med njegove dobrotnike i njemi pomagala pri zidanji zavoda.

Lujzekov šopek je najlepši.

Neki pobožen oča je meo štiri lübeznive otroke, štiri so njemi bili pomoč i tolažba v starosti. Či je večer trüden prišeo domo, so hitro priskočili k njemi i pripovedavanje veselih dogodkov je bilo kak balžam na zmantranoga očo. Eden zadvečerek so njemi prinesli mali šopek i najstarejši pravi: „Oča, dnes smo nabrali rože za te šopek i ka mislite kakše farbe rože smo iskali?“ — „Povejte, draga deca, povejte mi, kak ste napravili!“ — Ivan, te najstarejši pravi: „Jaz sam iskao rdeče, zato ka je to znamenje lübezni.“ — Dobro je, dragi Vanek, pravijo oča, či bi ljudje meli več lübezni do Boga, do bližnjega, ta zemla bi bila pravi raj. Zemla je lepa, samo lüdem fali lübezen. — „Jaz pa, pravi Jožek, sam nabrao modre rože, zato ka je to spodobno vedrenoj nebi, znamenji veselosti.“ — Dobro je, Jožek, ga pohvalijo oča, vej nam je človek veseloga srca vsem po voli. — „Jaz pa, pravi Micika, sam prinesla zelene rože; te so znamenje vüpanja.“ Dobro, dete moje, dobro si včiniło. Zelena farba je lepa. — „Jaz sam pa natrgao bele rože, pridene na zadnje Lujzek, ar je bela farba podoba nedužnosti, čistosti i to je kinč mladoga človeka.“ Oča pogleda na vse štiri i pravi: „Draga moja deca! Vsi ste dobro zbrali, nego Lujzek pa najbolje, ar kak je bela farba podlaga drüghih farb, tak je nedužnost vretina vseh drüghih jakosti. Zato občuvajte nedužnost srca, potem vam ne sfali ne lübezen, ne vüpanje, ne veselost. Iz oči čistoga človeka se sveti veselost i blišč bože lübezni.“

Zlate jagode.

Večkrat. Vsako zajtro si mislimo, ka se ne včakamo večera, i vsaki večer si mislimo, ka je to zadnji našega življenja. Kak pobožno bi molili, či bi znali, ka nas po molitvi zadene smrt. Kak skrbno in marljivo bi opravljali dužnosti svojega stana, či bi večkrat mislili, ka bomo mogli davati naskori račun od vsega. Kak radi bi odpüstili svojemü neprijateli, kak bi se paščili zmiriti se ž njim; kak bi vse krivično blago nazaj dali, kak bi vse škodo hitro popravili, či bi nam zajtra angel naznalo, ka bomo večer mogli mreti! Jezerim pa jezerim se zgodi, ka so zajtra zdravi večer pa že mrtvi. Joj, či bi se tüdi s tebov gda to zgodilo!

Brezžični brzjav. Pošlite večkrat na den glas svojega srca, glas prošnje, vzdihla k Bogi. Te glas pride jako daleč. Dožite tüdi odgovor od Boga. Te odgovor bo lejko večfele, kak je

ravno za nas prav. N. pr. bo takši: Dūša, potrpi, bo že bole! — ponižaj se pred stariši! bogaj stariše pa bratjo! — išči mir srca pri spovedi! — ogibli se tistoga človeka pa tiste hiže! — odpusti vsem! — več moli! — bodi zmiren v jeli pa v pili! — odvrčaj oči od grdoga! — ne misli zmerom samo na to, kak bi se lepo oblačila itd.

Korenje našega srca. Preveč velka lūbezen i štimanje samoga sebe pa slepa prostost našega dūha, to je korenje, štero je ne tak lejko strgati iz našega srca. Toga korenja v tom življenji sploh nemremo vničiti, liki lejko vničimo njegov sad, to je grehe, s tem ka se vadimo v nasprotjuočih jakostih, posebno v lūbezni do Boga.

Ne sodi krivo. Što je ne hūdoben, ne sodi zlejka slabo od drūgih, hūdoben človek pa rad misli, ka so drūgi takši kak on. (Sv. Krizostom).

Ne maščuj se! Ti, o kristjan, se ččeš osvetiti nad svojim sovražnikom, šteri ti je znabiti kaj žaonoga včino; kipiš od čemerov, goriš od maščevanja: pogledni ta na Kristuša, zdravnika tvoje bolezni, poglej na Odrešenika tvoje dūše! Zavolo tebe je viso na križi, pa je ešče ne maščūvani! Ščeš se posili maščūvati ne pa nasledūvati svojega Vučenika? On je zato šteo trpeti, naj ti bo pelda potrpežljivosti. Poglej kak visi i tebi betežastomi iz svoje krvi pripravla zdravilo. (Sv. Avg.)

Skrivnostne včelice. Včele so nemirne i vsikdar lečejo po zraki, dokeč nemajo kralice matice; gda se pa ona zvali, se lepo okoli nje spravijo i so mirne. Tak se godi tūdi našim dūšam, gda si Boga zvolijo za svojega krala i Gospoda. Njihove moči se potolažijo i kak srečne včelice se zberejo okoli njega pa ne odidejo vkraj, dokeč jim on ne zapove iti nabirat med lūbezni do bližnjega. (Sv. Fran. Sal.)

Anton Stomšek pravijo: Vučenost i dobrotlivost sta samo male iskrice, či poleg nega prave vere, trdnoga zavūpanje pa krščanske lūbezni.

Vučenost brezi jakosti, je cvet brezi sada.

Sreča tvoja je ešče ne to či se kaj dobroga navčiš, nego či kaj dobroga včiniš.

Dosta posvetnoga znati, slabo pa svoje življenje ravnati, je konja naopak osedlati; hitro te vrže v blato.

Zobstom čaka kaj bolšega tisti, ki pri peči sedi pa na lakte trži dragi čas.

Ne je dobro svojega dela se sramūvati najsi bo igla ali šilo.

Što šče prav srečno živeti, more modro glavo pa dobro srce meti.

Potrpežljivost rožice sadi, čemerje pa trnje.

Mladenec nesme nikšega dobroga navuka zamuditi, ar ne ve, kam ešče dnes ali vütro pride.

Či so deca bogata poleg toga pa grobijanska, neolikana, so podobna somari, šteri za druge nese zlat.

V kaluži se dosta grdoga zvali, ešče več pa v srci nemarnoga človeka.

Mladine najlepše lepota je ta: nedužnost, poniznost pa plemenitost srca.

— Svet je pun norcov. Što jih nešče viditi, se more zapreti v hižo i zdrobiti svoje gledalo.

— Pri človeki se samolübjje tak hitro vužge kak njegove domišljije.

— Srce pravoga krščenike se nemre odpreti ka nebi sipalo iz sebe zlata, kadila pa tüdi mire. (Swethine)

Nišče ne tají Boga, kak tisti, šteri bi bio raj, da bi ne bilo Boga. (Sv. Avguštin.)

Pri vsakom svojem deli se spominjaj poslednjih reči i na veke ne boš grešio. (Sirah. 7, 23.)

Lübite se med sebov: veselite se z veselimi, jočite z jočimi. (Sv. Pavel.)

Večne sv. meše.

(Misijonska mešna družba).

Pri sv. meši se darüje Jezuš Kristus kak pravi Bog i kak pravi človek trojedinomi Bogi za celi svet. Nikak se Bog tak vredno ne moli i za grehe ne pomiri kak po sv. meši. Nikaj je ne tak prijetna zahvala za doblene dobrote kak sv. meša, po ničem nas Bog v düševnih i telovnih potrebščinah tak ne poslühne, kak po sv. meši Posebnih sadov sv. meše so deležni tisti, ki na sv. meše dajo, da se za njihov namen darüje. Nepreračunano dosta milošče je zato deležen tisti, za šteroga se opravljajo sv. meše vsakši den i večno, trüdj po njegovej smrti. Izgovor, ka nega penez, tü ne vela, ar za večne meše, od šterih tü pišemo, ne trbe več dati kak ednok za vsigdar samo 10 Din.

Pred leti se je ustanovila na Slovenskom Misijonska mešna družba. Za kotrige te družbe opravljajo misijonarje sv. Vincenca Pavelskoga vsakši den najmenje edno sv. mešo. Ništerne

dnéve v leti (kak prve petke) pa po 2 sv. meši. I to ne samo 100 ali 200 let, liki na večne čase; tak so kotrige družbe, ki darujejo 10 Din, *istinsko deležne večnih sv. meš.*

Naj podamo kratka navodila za vpisanje. Vpišejo se lejko samo poedine kotrige. Več vküper kak edna kotriga se nemrejo vpisati. Vpišemo pa lejko ne samo sebe, liki tüdi svoje žive i mrtve v rodi, žive in mrtve znance i prijatele. Tüdi vse verne düše v vicaj.

Vsakša kotriga dobi za potrdilo, ka je vpisana, sprejemni listek (sprejemnico). Či kotriga merje, *sprejemnice ne trbe nazaj pošilati*, ar se sv. meše itak opravljajo za vse žive i mrtve kotrige.

Ka je potrebno, ka postanem kotriga Misijonske mešne družbe? Jako malo. Na poštno dopisnico napišete „Zelem pristopiti k Misijonskoj mešnoj družbi“ i podpišete *svoje ime, občino pa zadnjo pošto*. Či pa želite koga drugoga vpisati, pa zapišite: „Zelem vpisati v Misijonsko mešno družbo . . . in zapišete ime tistih, štere namenite vpisati, nazadnje pa podpišete sebé. Dopisnico pošljete na naslov: „*Misijonišče, pošta Domžale.*“ Misijonišče Vam pošle poštno položnico, po šteroj lejko brezi stroškov pošlete po 10 Din za vsakšo kotrigo. Kda misijonišče dobi peneze v roke, Vam pošle za potrdilo sprejemni listek.

Či bi što v svojoj hvalevrednoj misijonskoj gorečnosti želo *nabirati kotrige* za to družbo, naj piše to na dopisnici v Misijonišče (p. Domžale), ki njemi pošle nabiralno polo, na štero zapiše imena nabranih kotrig. Kda jih nekaj nabere, naj pošle popisano polo s svojim atresom v misijonišče peneze pa pošlje po položnici, štero je misijonišče poslalo. Poštne stroške si lejko nabiralec odračuna od nabranih penez. Gda misijonišče dobi polo i peneze, pošle nabiralci za vsakšo kotrigo sprejemni listič, štere mora razdeliti kotrigam, ki so plačale za sebe ali za koga drugoga.

Što je tak vpisani, nema nikše druge dužnosti več. Za njega se opravljajo vsakši den sv. meše i se bodo večno opravlane. Priporoča se pa, naj kotrige tüdi samé rade molijo za misijone, da svet kem prle spozna Jezusa i njegov navuk in se po njem kak največ düš zveliča.

Sad mladinskih misijonov v Črensovcih.

Mladina gostokrat počiva na sladkom Srci Jezušovom!

Prvi misijon v Slov. Krajini, ki se je lani opravlaol za mladino, rodi najlepše sade. Ne samo ka je mladina dozdej v pretežnoj večini dobra, poštena, čista ostala, nego takša šče tüdi vsikdar ostati. Te sad je obrodio mladinski misijon za dečke i

dekle v Črensovcih preminolo leto. Kak se pa šče mladina obvarvati na poti poštenosti? Tak, ka si je v srce vzela reči Jezušove, štere se glasijo: „*Brezi mene nikaj ne morete včiniti.*“ (Jan. XV. 5.) K Jezušu se je zato napotila, da bi z njim vse mogla včiniti, vse dobro, vse lepo za žitek, za smrt, za večnost. Odločila se je mladina, da se gostokrat prečisti, da večkrat sprijme k sebi Jezušu v svetom obhajili, ki je čuvar njene dūše. Iz ljūbezni do Jezušu je mladina dala pismeno izjavo, da do zakonskoga stana na spomin sv. misijona se: 1. *dečki cele fare prečistijo vsako leto sept. 8.* (Mala meša, Marijino rojstvo). 2. *dekle pa nov. 21.* (Marijino darūvanje.) 3. *Zvūn toga se skūpno prečistijo dečki: a) iz Trnja v nedelo, štera spadne najbliže k godi spreobrnjenja, sv. Pavla apoštola (Jan. 25.); b) iz Žižkov v nedelo po godi Matere dobroga sveta (apr. 26.) c) iz Črensovec jun. 21. na Alojzijovo ali v nedelo po tom godi; d) iz Dolnje pa Srednje Bistrice v nedelo po Srpnoj Mariji, (jul. 2.) Marijin obisk pri Elizabeti.) e) iz G. Bistrice dec. 8.* (Nevtepeno Potprijetje). *Dekle se pa skūno prečistijo: f) iz Trnja febr 2.* (Svečnica, Marijin obisk v Cerkvij); *g) iz Črensovec marc. 25.* (Ceplena Marija, Marijino oznanūvanje.) *h) iz G. Bistrice aug. 15.* (Velka meša, Marijino vnebovzetje.) *i) iz Dolnje pa Srednje Bistrice prvo nedelo oktobra na čast Rožnovenskoj kraljici šteroj je celi mesec oktober posvečeni i Sv. Jezušekovoj Treziki, štere god se obhaja okt. 1.*

Zvūn toga ma mladina v orlovskoj družbi zbrana na leto štiri skūpna sv. obhajila, k šterim sme tūdi druga farna mladina pristopiti; ravno tak sme k obhajili mladine iz določene občine pristopiti mladina iz drugih občin, ali prva pride pri spovedi na vrsto mladina določene občine.

En tjedan pred spovedjov se voditeo mladine zglesi pri dūhovnom partiri i jih oprosi za sv. spoved pa njim naznani število spovedancov. Tak je pri nas mladina po sv. misijoni organizirana. Vūpamo se, ka je to najlepša organizacija, ar je Jezuš predsednik te organizacije.

Misli na novi svetek ali klečanje.

Častna slūžba! Častna straža pri troni oltarskoga Svestva! Kak veliko odlikūvanje je to za človeka! Angelska slūžba i čast je to v nebi! Pa dnes je meni več dovoljeno, kak inda. Inda sinem samo kratek čas, pol vōrice, edno vōro največ pri njem biti, dnes je nači, dnes *celi den* smem na njega, na svojega Boga v belo hoštijo skritoga gledati, z njim si zgučavati, ga prositi za sebe i za svoje vse, ja popolnoma vse.

Pa jaz sem grešna dūša, razžalo sem jaz Boga, ki je v toj beloј hoštiji. Razžalo sam ga, o, včasī celo jako, jako močno. Za greh se moram pokoriti. Ali sladkost nad vse sladkosti, pokoriti se smem dnes *pred njim*. Dūšam vu vicah je to najvekša pokora, ka se oddaljene od njega moro pokoriti. Če bi ga vidile, kak lehka bi bila njihova pokora. Pa njim to neje dovoljeno, ka jaz smem. Jaz se pred njim smem veselo pokoriti. Klečim v radosti, moim s sladkostjov, spevlem z veseljom. O dūšice, glejte, to je moja sladka pokora celi den klečanja. Je vaša tūdi takša? O naj bo tūdi takša! Vsi celi den molimo, hvalimo, prosimo i tolažimo, pomirjavljimo Jezušovo Srce skrito v belo hoštijo! To naj bo naša vesela pokora na novi svetek ali na den klečanja. Dūšice, tak naj bo!

Ka so gregorijanske meše.

Večkrat pride što i pravi, ka bi rad dao slūžiti gregorijanske meše, ne ve pa vsaki, ka je to. Gregorijanske meše so edna cela vrsta, to je 30, sv. meš, štere se brez pretrganja morejo opravlati 50 dni. Zgodovina je eta.

Prvle kak je sv. Gregor Veliki postao papa (†604) je živo v samostani na gori Celiji. V tom samostani je mro brat Just. Gregor sam piše, ka je za dūšo toga pokojnoga dao opraviti zaporedi 30 sv. meš. Gda je trideseta sv. meša bila opravljena, se je pokojni prikazao svojemi brati Kopioziji. Povedao njemi je, ka je rešeni iz purgatoriuma. Kopiozij je vsem povedao, ka je vido. Ne je pa ečče znao, ka se je v samostani vsaki den opravila sv. meša za pokojnoga. Preračunali so dneve, štere se je sv. meša opravljala i vidili, ka jih je ravno treseti.

Te dogodek pa velko zavūpanje do sv. papo Gregora je bio zrok, ka so lūdje začnoli za dūše svojih pokojnih slūžiti 30 sv. meš zaporedi. Imenovali so je *Gregorijanske meše*. Pobožna navada se je hitro razširila po celoj Evropi.

Lepa i priporočлива navada je to. Da gregorijanske sv. meše posebno pomagajo dūši v purgatoriumi, nam je svedok ravno sv. Gregor. Te svetnik je v tom življenji jako rad mešūvao pa molo za dūše v vicaj. Zato pa što da opravlati greg. sv. meše, priporoči posebno tomi svetniki dūše pokojnih. On za nje pri Bogi prosi. Tūdi sveti kardinalski zbor je leta 1884 odobrio to rekoč: „Zavūpanje, štero verniki majo do gregorijanskih sv. meš, je pobožno i pametno, zato je Cerkev odobrila navado, da se za pokojne opravljajo te meše.“

Istina, na tom sveti nemre ničče za stalno znati, či jejpo opravljenih gregorijanskih sv. mešah dūša včas̄i rešena iz vic ali ne. Svete meše so velka daritev, Bogi dopadliva odkūpnina za trpečo dūšo, nego v tom, gda i kak je dūša rešena, določa Bog sam. Smemo pa trdno vūpati, ka se dostakrat to zgodi včas̄i ali bar naskori. Dosta peld od toga nam to svedoči.

K Svetoj Drūžini sam se pogodō.

K Svetoj Drūžini sam se pogodō:
Slūžo njej bom
V nebi za dom . . .
Mela pa bode me za posodo.

Jaz, bom posoda Svete Drūžine:
Jezuš hrano
Bode dablo
Z ete posode: z cele mi dūše.

Čista posoda mi bodi srcé!
Večno čista
Boža lilja
Bo se napajala z tvoje rosé!

— Srčen —

Veličastno novo cerkev bodo zidali v Rimi v kraji Pareoli. Posvečena bo nevtepenomi srci Marijinomi. Vogelni kamen je bio položeni in blagosloveni pred kratkim. Kupola bo ešče 7 metrov višja nego pri sv. Petri; visoka bo tedaj 125 m. Z danje in vrejūvanje bo 20 let trpelo. Vso skrb za to je prevzel red nevtepenoga Srca Marijinoga na Španjolskom.

Lepo palačo vredno dva milijona lir sta darovala dva zakonskiva v varaši Bari (južna Italija) sv. oči rimskomi papi Piji XI. Darovalcoma je najmre mrla edina hčerka. Zato sta njeno herbijo prepustila poglavari sv. Cerkve. Rimski papa so ustanovili v toj palači vzgojni zavod, in njegovo vodstvo dali jeznitom. Pri nas so tudi takši starišje, ki nemajo dece. Kak veliko dobro delo bi včinoli, či bi bar eden tao svojega premoženja dali za Martinišče, štero vzgaja mladino.

Novi svetek na Italijanskom. Italijanski ministerski predsednik je razglasio, da bo 4. oktobra leta 1926 za celo Italijo narodni praznik. Te den je najmre 700 letni smrti den svetoga Ferenca Asiškoga. To se more pripoznati: Mussolini zna dobro podigavati ugled Italije in njeno katoličansko preteklost — pred celim svetom Celi narod — samo ništerni slobođomisleci nej — njemi pritrjavlejo. Nam se v di te poklon vlada kak čüdo naših dni i kak pametna politična pöteza, da katoličanci za te poklon pozabijo t ste strašne krivice, štere njim je ravno Mussolinijova vlada prizadela.

Jubilej salezijanskih misijonov. Novembra 11. 1925. leta je preteklo 50 let, ka so prvi salezijanci šli v misijone. Leta 1875 je pelao zdajšnji kardinal Janez Kagliero 10 misijonarov v Ameriko v Argentino, letos je pa šlo 180 salezijanskih misijonarov na različne misijone, med njimi sta tudi dva Slovenca. Zdaj majo salezijanci vküper z hčerami Marije Pomočnice 1314 misijonarov in misijonark, 1077 naprav z 112819 katekumeni in gojenci. I to, v Ameriki 771 misijonarov (med temi en Prekmurec — Gomboši Anton lak — iz Šalamenec) 644 naprav in 74 599 katekumenov in gojencov; v Ažiji 400 misijonarov (med njimi naš g. Josip Kerec) 298 naprav in 25 336 gojencov. V Afiki 127 misijonarov, 119 naprav in 10 797 katekumenov in gojencov, v Avstraliji 16 misijonarov, 16 naprav in 2 087 katekumenov in gojencov. Eden Apostölsti Delegat je v Filipinah. Nadale 2 Apostolski prefekturi: Assam Indija (Ažija), R'o Negro Brasile (Amerika); 4 Apöstolske vikarijate: Kimberley (Australja), Maggellancs (Amerika), Mendez i Gnalagn'zza (Amerika), Shin Chow (Kita'sko). Prvi salezijanski misijonar je zdaj Kardinal sv. Cerkve, Janez Cagliero (Kalihero).

Lepa slovesnost. Nedavno so meli v Inomesti lepo slovesnost najmre novomešo odličnoga moža, ki je bio pred vojskov rususki odposlanik na Japonskom v Tokio; pozneje v Monakovem, Stockholmi in Ris de Janeiro-i Srečen novomešnik, bivši ruski poslanik-diplomat, se zove Andrejev.

Protü preklinjanji so nastopili z celov močjov posebno na Talijanskom. Ne samo, da opominjajo na odürnost preklinjanja lepaki, nego so tudi vküp pozvali veliki kongres v Rim. Pri tom velkom shödi (od 24. do 26. sept.) so sodelovali zastöpniki državne oblasti in najodličnejše osebnosti vseh stanöv. Pokrovitelstvo pa je mela kraljica Jelena.

ZAHVALA. Zahvalim se Blaženoj Devici Mariji za düšno in telovno ozdravljnje. — Terezia C. Žizki.

„Fantič le gori stani!“

Ti ešče premišlavaš, kama bi se odločo? Praviš, ka bi bi rad bio veseli, dōkeč, si ešče mladi. Veseli! O, to pa to! Ti maš prav. Veseli pa veseli! Le pazi, ka se ne boš držao, kak da bi ti mačka kašo pojela! Ka je mladoga, je rado vse veselo. Mladi muček se rad špila, psiček drče, teliček pa žerbiček pa tūdi radiva poskačeta.

Prav je, či si tūdi ti veseli. Samo nikaj ti bōm povedao: Moreš znati, kak biti veseli!... Kak? To ešče trbe znati, kak biti veseli? Te pa to ne ve vsakši? Ne! Vōri meni, to ne ve vsakši. Vnōgi so šteli biti veseli, pa so postali jako žalosni. Malo počakaj, ti bom tūdi od teh gučao.

Ali bi rad znao, kak moreš biti veseli? Ti pa povem. *Tak boj veseli, ka ti neđe nikdar zavolo toga žao.* Tistō je pravo veselje, šteroga boš vsikdar veseli, štero ti ne bo nikdar bridko postalo, i v pelin spremenilo. Či se boš za deset ali pa za devetdeset let nazaj spomeno svojih mladih let i pravo: „Mladi smō bili, pa veseli smō bili, pa ešče dnes mi je nej žao,“ — potem si znao biti veseli i si ne bio zadnjič veseli, nego boš ešče. Pa kak ešče! Či boš pa ednok zavolo tvojega mladostnoga veselja žalosten, te je to ne bilo pravo veselje; je bila samo nikša sladka, pa kratka omama, slepilo, šterō te je premočilo.

Vidiš, jaz sam poznao ednoga, ki je bil star komaj 16 let — ešče na pol dete — pa je šo po noči z vekšimi dečki po vesli. Zakaj je šo? Zato, ar je štēb biti veseli. Pa kak se njemi je godilo tam? Zajtra so ga najšli mrtvoga pod oknom nikše lesene hiže, v šteroj je prebivala malōvredna deklina....

Povej mi, ali bi tūdi ti rad bio tak veseli? Ali bi rad bio, ka bi tvoje veselje bilo tak kratko, i ešče se tak dokončalo?...

Čūo sam od ednoga drugēga, ki je bio tūdi samo ešče 17 let star. Šteo je biti veseli, zato je šo z drugimi dečki v krčmo pit. Nikaj so se skregali i začeli biti, med tem njemi eden porine nož med rebra. — Priplesli so ga domo, — ešče živoga, — negō k zavesti je ne več prišeo, — ležao je ešče par vōr tak, — potem je pa izdihno dūšō.... Njegov oča mi je to sam pripovedavao.

Ka praviš na to? Ali bi ti želo tak mladi mreti? No, pa či bi tūdi mro, — negō tak brezi potrebe mreti, či bi ešče lahko dugo živo — in pa v takšo formo!...

Kajne, človek bi se razjokao? O dragi moj, na stotline—ne, na jezere je bilo že slovenskih dečkov, ki so v cveti let tak žalostno dōkončali svoje mlado življenje.

Zakaj? Veseli so šteli biti, pa — so ne znali.... O ti veselje, kak si jih ti strašno znorilo! O kak je to veselje britko postalo!...

No, pa vsakši veseljak nema takše smole, da bi se njegovo veselje tak naednok pretrgalo i v najbridkejšo bridkost spremenilo. Vekši tao več ali menje srečno prevozi prek norosti svoje mladosti, žive dugši čas, ništerni celō včaka starost.

Kelko pa je tistih, ki kesnej spoznajo svojo norost i pōžalūjejo svojo mladost! Ti si jih ešče znabiti ne čūo, jaz sam jih pa že vnogo, ki so zdihavali: *O ti bi mogoē biti ešče ednok mladi, či bi megeō ešče ednok začeti živeti!* O, zdaj bi pa štista inači živo. Nego mladi človek nema pameti. Tak zdihavlejo i mladost obžalūjejo jezere i milijone lūdi. Eden, pa šče imeniten človek je bio* ki je ešče tak spopevao:

* Pesnik Prešen Franc.

Življenja mojga lepša poloviča
mladosti leta, kmalu ste minule!
Rodila ve ste meni cvetja malo,
še tega rožce so se koj usule. —
Zato, mladost, po tvoji temni zarji
srce bridkò zdihuje, Bog te obvarji!

Ali vidiš, deček moj, da je tista ženska, ki se je mladenci Herakliji na kriopotji ponujala i sladkala pa njemi obetala nebesa na zemli, či bi šo za njov, — da je grda lažnica i sleparica, da laže, kak ciganica.

Sleparje so pa tudi vsi malovredni dečki, ki te zovejo na slabe poti: v oštarijo, po noči pò vesi, za dek'lami, šteri te včijo s svojov slabov peldov piti, preklinjati, grdo gučati i ešče druge božnarije.

Či bi ti tudi 90 ali 100 let živò i meo same vesele vòre, — to bi bilo vse premalo! Te vòre bi skoro minole. Mi smo s temi kratkimi vòrami ne zadovolni, — mi ščemo več, dosta več! Mi ščemo biti srečni i veseli dugo, dugo, — brez konca, brez kraja — celo večnost! Ka je menje, je za nas vse premalo. Či bi ti svet i posvetnjaki dali vse, ka majò, bi ti ne mogeo i ne smeo biti zadovolen. —

Ka pa te svet da? . . .

Se ešče spomniš na tisto frfravo i gizdavo žensko, ki je mladomi Herakleji obečavala same veselice i medene povitice?

Pravmo, da bi bila to istina, da bi ti pio na sveti same radosti i sladkosti, meo bi vse, ka ti srce poželi, — kak dugo pa misliš, da bo to trpelo? . . . Znabiti 30 let, znabiti 50, tudi znabiti 80 ali pa celo 90 let! Prek teh let pa že zmetno što pririba. Pa tudi 80 let stari so redki. Pa povejmo vseeno 80 ali celo 90. To je pa dosta, si ti misliš. Ka pa je to! Jaz pa pravim: To je *malo*! Ne verješ? Či to dočakaš, bo jako hitro prišlo i tudi minolo. Edno leto je hitro okoli. Leto ma, kak znaš, 365 din. Kak kratki je eden den! Nikelko vòr — pa je konec. Komaj dobro stanemo, se malo okoli zavrtimo, pa že pa moremo iti spat. Vsikdar stanjüjemo, pa vlegamo 365 krat teh par vòr — pa je leto končano. Pa tudi 80 ali 90 krat 365 dni hitro mine.

Dokeč si mladi, se ti vidi, ka čas počasi ide. Či maš 15 ali 16 let, pa gledaš naprej i si misliš: 80 let — oh gde je ešče to! Tak daleč se ti to vidi, da skoro do konca ne vidiš. . . . Znaš, tudi jaz sam tak mislo, kda sam bio mladi, kak ti, zdaj pa malo inaçi vidim i mislim.

„Li malo počakaj, boš tudi ti inaçi vido i mislo. Mal' počakaj mal' pojenjaj, da se vreme spremeni. . . . Vreme se je spremenilo, zdaj bo treba rajžati“ . . . Tak pravi pesem: „Jaz pa pojdem na Gorenjsko, gor na Oberštajersko“, štero gotovo znaš spevati. Te „mal' počakaj, mal' pojenjaj, da se vreme spremeni, treba bode rajžati“ ma šče tudi drugi pomen, kak si navadno ljudje mislijo. . . .

Keiko je človek starejši, telko bole naprej v letaj, telko hitrej se njemi vidi, da leta idejo, To ti bo potrdò vsaki starejši človek. Pa čiravno se nam vidi, ka leta idejo, kda pa so končana, se nam pa vidi, ka so jako kratka — čiravno jih je bilo 80 ali 90.

Čteo sem od edne 80 let stare ženske, štera je bila ne smrtnoj posteli, pa je pravila mešniki: „Znate gospod, tak se mi vidi, kak bi šla ednok gori in doli po vesi, pa je bilo vsega konec“ . . .

Od ednoga moškoga, šteri je bio tudi okoli 80 let star, sam čuo, ka je pravo duhovniki: „Gospod, tak se mi vidi, kak bi mi štò dao edno za vtiha.“